

HARRY
HOLE
—
-romaani

JO
NESBØ
JANO

JOHNNY
Kniga

Jo Nesbø

JANO

SUOMENTANUT OUTI MENNA

JOHNNY
Kniga

Alkuteos Tørst

H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo 2017

Copyright © Jo Nesbø 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency

^{JOHNNY}
Kniga

Johnny Kniga Kustannus,
imprint of Werner Söderström Corporation,
PL 314 (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki

ISBN 978-951-0-42358-5

PAINETTU EU:SSA

Esipuhe

Hän tuijotti valkoiseen tyhjyyteen.

Kuten oli tuijottanut lähes kolme vuotta.

Kukaan ei nähnyt häntä, eikä hän nähnyt ketään. Paitsi silloin, kun ovi avautui ja höyryä karkasi ulos sen verran, että raossa erotui alaston mies. Oven painuessa hetken päästä kiinni kaikki peittyi taas sumuun.

Kylpylä sulkeutuisi pian. Hän oli yksin.

Hän kietoi valkoisen froteekylpytakin tiukemmin ympärilleen, nousi lauteelta ja käveli aution allasosaston ohi pukuhuoneeseen.

Ei kuulunut suihkujen kohinaa, ei turkinkielistä keskustelua, ei paljaiden jalkojen läpsytystä kaakelilattialla. Hän katsoi itseään peilistä. Kuljetti sormean pitkin arpea, joka näkyi yhä viimeisimmän leikkauksen jäljiltä. Tottuminen uusiin kasvoihin oli vienyt aikaa. Sormi liukui kaulaa pitkin alaspäin rintakehälle, pysähtyi kohtaan josta tatuointi alkoi.

Hän avasi oman kaappinsa riippulukon, veti housut jalkaan ja takin ylleen kostean froteekylpytakin päälle. Solmi kengännauhat. Varmisti jälleen, että oli yksin, ennen kuin siirtyi toisen kaapin luokse, jonka riippulukossa oli sininen maalitäplä. Pyöritti numerot asentoon 0999. Irrotti lukon ja avasi oven. Katseli hetken kaapissa olevaa isoa, kaunista revolveria, tarttui sitten punaiseen kahvaan ja työnsi aseensa takintaskuunsa. Seuraavaksi hän otti kaapista kirjekuoren ja avasi sen. Avain. Osoite ja yksityiskohtaiset ohjeet.

Kaapissa oli vielä jotain.

Metallinen, mustaksi maalattu esine.

Hän nosti sen valoon ja piteli sitä kädessään, ihaili sepän kädenjälkeä. Se pitäisi pestä, kuurata perinpohjaisesti, mutta hän kiihottui ajatellessaan, että pääsisi pian käyttämään sitä.

Kolme vuotta. Kolme vuotta valkoista tyhjyyttä, näännyttävän pitkiä päiviä ilman sisältöä.

Nyt se oli vihdoinkin koittanut. Hetki jolloin hän pääsisi juomaan elämän maljasta.

Hänen oli aika palata.

Harry säpsähti hereille. Tuijotti makuuhuoneen pimeyteen. Hän oli tullut taas, palannut takaisin, *hän* oli täällä.

»Rakas, näitkö painajaista?» Kuiskaus Harryn korvan juuressa oli rauhallinen ja lämmin.

Hän kääntyi katsomaan. Ruskeat silmät katsoivat häntä tutkivasti. Ja aave haalistui ja häipyi näkyvistä.

»Minä olen tässä.»

»Ja minä olen tässä», hän sanoi.

»Kenet sinä näit tällä kertaa?»

»En ketään», hän valehteli ja painoi käden rakkaansa poskelle.
»Nuku vain.»

Harry ummisti silmänsä. Odotti, että vieressä varmasti nukuttiin, ennen kuin avasi ne taas. Katseli rakkaansa kasvoja. Hän oli nähnyt miehen äsken metsässä. Suomalaisen keskellä, valkoiseen sumuun kietoutuneena. Mies oli kohottanut kätensä, ojentanut jotain Harrya kohti. Hän oli erottanut tatuoidut demoninkasvat miehen paljaassa rintakehässä. Sitten sumu oli tiivistynyt, ja mies oli kadonnut. Taas.

»Ja minä olen tässä», Harry Hole kuiskasi.

OSA 1

1. Keskiviikkoilta

JEALOUSY BAR oli lähes tyhjä, mutta silti siellä tuntui raskaalta hengittää.

Mehmet Kalak katsoi miestä ja naista, jotka istuivat baaritiskin ääressä, kun hän kaatoi viiniä heidän laseihinsa. Neljä asiakasta. Kolmas oli yksinään pöydässä istuva mies, joka hörppi pikkiriikisiä siemauksia tuopistaan, ja neljännelle kuuluivat cowboybootsit, joiden kärjet pilkottivat matkapuhelimen näyttöruudun hetkittäin valaisemasta hämärästä loosista. Neljä asiakasta puoli kahdeltatoista syyskuisena iltana Grünerløkkan trendikkäimmällä alueella. Näin surkeasti tämä ei vain voinut jatkaa. Toisinaan hän kysyi itseltään, miksi oli jättänyt työnsä kaupungin suosituimman hotellin baarimestarina alkaakseen pyörittää yöpöyksiin räjäistä kapakkaa, jonka asiakaskunta koostui lähinnä vanhoista juopoista. Ehkä hän toivoi hintoja nostamalla houkuttelevansa entisten asiakkaiden tilalle ne, joita kaikki himoitsivat: naapuruston maksukykyiset ja ongelmia aiheuttamattomat nuoret aikuiset. Ehkä hän halusi hukuttaa itsensä työntekoon erottuaan hiljattain tyttöystävästään. Ehkä suurimpana innoituksena oli toiminut koronkiskuri Danial Banksin tekemä lainatarjous, joka oli tuntunut houkuttevalta sen jälkeen kun pankista oli tullut hylkäävä vastaus. Tai ehkä vastaus oli niin yksinkertainen, että Jealousy Barissa musiikista päätti hän, ei joku helvetin hotellinjohtaja, joka ei tuntenut muita sävelmiä kuin kassakoneen kilahduksen. Vanhan asiakaskunnan häätäminen oli käynyt helposti, he olivat kotituneet saman tien kolmen korttelin päässä sijaitsevaan toiseen halpaan kapakkaan. Mutta uusien asiakkaiden houkutteleminen oli osoittautunut huomattavasti vaikeammaksi. Ehkä hänen pitäisi

harkita konseptiaan uudelleen. Ehkä yksi turkkilaista jalkapalloa näyttävä tv-kanava ei riittänyt tekemään paikasta sporttibaaria. Ja musiikissa hänen kannattaisi kenties satsata varmoihin klassikoihin, Springsteeniä ja U2:ta miesasiakkaille ja Coldplayta naisasiakkaille.

»En ole käynyt kauhean monilla Tinder-treffeillä», Geir sanoi ja laski valkoviinilasinsa baaritiskille. »Mutta olen huomannut, että liikkeellä on kaiken maailman hämääriä tyyppejä.»

»Olet vai?» nainen sanoi tukahduttaen haukotuksen. Hänellä oli lyhyeksi leikatut vaaleat hiukset. Ja hän oli hoikka. Kolmekymmentäviisivuotias, ehkä vähän yli, Mehmet ajatteli. Nopeat, jollain lailla hätäiset liikkeet. Väsynyt katse. Tekee liikaa töitä ja treenaa siinä toivossa, että saisi siitä lisää energiaa. Mehmet näki miten Geir nosti lasin tiskiltä samalla tavalla kuin naisenkin, pitäen kolmella sormella kiinni varresta. Mies tilasi aina samaa kuin Tinder-deitit, oli se sitten viskiä tai vihreää teetä. Koetti kai siten viestittää, että he olivat siltäkin osin yhteensopivia.

Geir selvitti kurkkuaan. Nainen oli saapunut baariin kuusi minuuttia sitten, ja Mehmet tiesi että seuraavaksi oli tulossa isku-repliikki.

»Näytät luonnossa paremmalta kuin profiilikuvassa, Elise», Geir sanoi.

»Sanoit sen jo, mutta kiitos taas.»

Mehmet hinkkasi lasia ja koetti teeskennellä, ettei kuunnellut.

»Kerrohan, Elise, mitä sinä toivot elämältääsi?»

Nainen hymähti alistuneesti. »Miestä, jota kiinnostaa muikin kuin pelkkä ulkonäkö.»

»Olen täysin samaa mieltä, Elise, sisäinen kauneus se on joka ratkaisee.»

»Kunhan vitsailin. Minä näytän paremmalta profiilikuvassa, ja suoraan sanottuna niin näytät sinäkin, Geir.»

»Heh heh», Geir sanoi ja tuijotti viinilasiinsa hämmentyneenä. »Useimmat kai valitsevat onnistuneen kuvan. Eli sinä haaveilet miehestä. Millaisesta miehestä?»

»Sellaisesta joka jää kotiin hoitamaan kolmea lasta.» Nainen katsoi kelloa.

»Heh heh.» Hikipisaroita ei näkynyt pelkästään otsalla, vaan Geirin koko iso kalju päälaki oli niiden peitossa. Ja hetken päästä mustan paidan kainaloihin leviäisivät hikilaikut. Paita oli mallia slimfit – erikoinen valinta, koska Geir ei ollut slim eikä fit. Geir pyöritteli lasia kädessään. »Heh heh, meillä näyttää olevan samanlainen huumorintaju, Elise. Minulle riittää tällä haavaa perheeksi koira. Tykkäätkö sinä eläimistä?»

Tanrim, eikö hän aiokaan lyödä kaikkia kortteja pöytään? Mehmet ajatteli.

»Kun kohtaan sen oikean, se tuntuu sekä täällä...»

»Että täällä...» Geir hymyili, madalsi ääntään ja osoitti jalkoväliään. »Mutta se selviää vain kokeilemalla. Vai mitä sanot, Elise?»

Mehmet värähti. Geir valitsi sen, että pani kaiken peliin, ja saisi taas uuden kolhun itsetuntoonsa.

Nainen työnsi viinilasia kauemmas ja nojautui eteenpäin, ja Mehmet joutui höristämään korviaan kuullakseen kunnolla: »Voitko luvata minulle yhden asian, Geir?»

»Voin tietysti.» Miehen katse oli koiramaisen innokas, samoin hänen äänensä.

»Että voin lähteä täältä nyt, ja sinä lupaat, ettet yritä ottaa minuun yhteyttä enää ikinä?»

Mehmet ei voinut kuin ihailla Geiriä, joka onnistui kaikesta huolimatta väöntämään kasvoilleen hymyn: »Lupaan tietysti.»

Nainen nojautui jälleen taaksepäin. »En tarkoita että sinä vai-kuttaisit stalkkerilta, Geir, mutta minulla on pari huonoa kokemusta. Yksi aiemmista deiteistäni alkoi seurata minua. Ja uhkaili niitä, joiden kanssa kävin treffeillä. Joten toivottavasti ymmärrät, miksi olen varovainen.»

»Totta kai.» Geir nosti lasinsa tiskiltä ja joi sen tyhjäksi. »Kuten sanoin, liikkeellä on kaikenlaisia hulluja. Mutta älä pelkää, olet kuitenkin aika hyvässä turvassa. Tilastollisesti miehellä on neljä kertaa suurempi riski tulla murhatuksi kuin naisella.»

»Kiitos viinistä, Geir.»

»Jos joku meistä kolmesta...»

Mehmet käänsi kiireesti katseensa toiseen suuntaan, kun Geir osoitti häntä.

»...murhattaisiin tänä iltana, todennäköisyys olisi sinun kohdallasi yksi kahdeksasta. Ei kun hetkinen, sehän täytyy jakaa...»

Nainen nousi. »Toivotaan, että saat vastauksen selville. Hyvää jatkoa.»

Naisen lähdettyä Geir tuijotti lasiaan hetken ja nyökkäili »Fix You» -kappaleen tahdissa vakuuttaakseen Mehmetille ja muille mahdollisille silminnäkijöille, että oli jo toipunut pienestä takaiskustaan, että nainen oli ollut hänelle pelkkä kolmeminuuttinen poplaulu, joka unohtuisi heti kun se oli päättynyt. Sitten hän nousi lasiinsa koskematta ja lähti pois. Mehmet katseli ympärilleen. Bootsit ja hitaasti olutta lipittävä tyyppi olivat poissa. Hän oli yksin. Hengittäminenkin tuntui taas helpommalta. Hän vaihtoi kännykstä soittolistan. Ja soitti omaa mielimusiikkiaan. Bad Companya. Jos jäsenet oli koottu sellaisista bändeistä kuin Free, Mott the Hoople ja King Crimson, lopputulos ei voinut olla huono. Ja kun laulaja oli Paul Rodgers, epäonnistuminen oli sula mahdottomuus. Mehmet väänsi ääntä kovemmalle, kunnes tiskin takana olevat lasit alkoivat kivistä toisiaan vasten.

Elise käveli Thorvald Meyers gatea alaspäin ohi yksinkertaisten nelikerroksisten kerrostalojen, joissa oli aikoinaan asunut köyhän kaupunginosan työväenluokkaan kuuluvaa väestöä mutta joissa neliömetrit maksoivat nykyään yhtä paljon kuin Lontoossa ja Tukholmassa. Syyskuinen Oslo. Pimeys oli vihdoin palannut, ja raivostuttavan pitkät, hysteeriset ja elämäntäyteiset kesäyöt olivat jääneet taakse. Syyskuussa kaupunki sai taas olla oma itsensä: melankolinen, pidättäytyvä ja tehokas. Ulospäin vakaa, mutta silti täynnä pimeitä sopukoita ja salaisuuksia. Kuten hänkin, ne väittivät. Hän kiihdytti askeleitaan, ilmassa oli sateen tuntua, Jumalan aivastuksen aiheuttamien pärskeiden, kuten yksi hänen deiteistään oli sanonut yrittäessään olla runollinen. Hän poistaisi profiilinsa Tinderistä. Huomenna. Hänelle riitti. Hän oli kyllästynyt kiimaisiin miehiin, joiden katse sai hänet tuntemaan itsensä huoraksi, kun he tapasivat baarissa. Hän oli kyllästynyt hulluihin psykopaatteihin ja stalkkereihin, jotka takertuivat häneen kuin iilimadot ja imivät hänestä aikaa, energiaa ja turvallisuudentunnetta. Hän oli kylläs-

tynyt sääliittäviin luusereihin, jotka saivat hänet tuntemaan että hänkin oli yksi heistä.

Sanottiin, että nettideittailu oli uusi tapa tutustua uusiin ihmisiin, ettei siinä ollut enää mitään noloa, että sitä harrastivat ihan kaikki. Mutta se ei ollut totta. Monesti ihmiset tapasivat ensimmäistä kertaa töissä, lukusalissa, ystävien kautta, kuntosalilla, kahvilassa, lentokoneessa, bussissa, junassa. Kohtasivat toisensa niin kuin kuuluikin, rentoina ja ilman paineita, eikä heidän tarvinnut jälkeensä luopua romanttisesta viattomuuden, puhtauden ja elämää ohjaavan kohtalon illuusiostaan. Elisekin halusi säilyttää sen illuusion. Hän poistaisi Tinder-profilinsa. Hän oli vannonut samaa aiemminkin, mutta nyt se tapahtuisi, heti tänä iltana.

Hän ylitti Sofienberggatan ja otti valmiiksi esiin avaimen avataksien oven vihanneskaupan vieressä olevaan porttikäytävään. Hänellä oli tapana flirttailla yhden kaupan työntekijän kanssa, Amir-nimisen nuorukaisen. Mies hukutti hänet kohteliaisuuksiin ja paprikaan ja kyseli häntä kahville, mahdollisimman pian, ennen kuin joku muu nappaisi hänet miehen nenän edestä. Ja tarkoittipa mies sitä tai ei, hänen tapansa oli juuri se jolla Elise toivoi itseään kosiskeltavan.

Elise hymähti ajatukselle, avasi oven ja astui pimeään porttikongiin. Ja pysähtyi äkisti. Heitä oli kaksi.

Kesti hetken, ennen kuin hänen silmänsä tottuivat hämärään niin, että hän näki mitä heillä oli kädessään. Kumpikin mies oli avannut housunsa ja seisoi penis paljaana.

Elise perääntyi kauemmas. Ei kääntynyt, rukoili vain, ettei hänen takanaan seissyt ketään.

»Ei helvetti, sori hei.» Kirouksen säestämä anteeksipyyntö esitettiin äänellä, joka kuulosti nuorelta. Poika oli kahdeksantoista, korkeintaan kaksikymmentä, Elise veikkasi. Eikä aivan selvin päin.

»Saatana», toinen sanoi nauruaan pidätellen. »Sä kusit mun kengille!»

»Mä säikähdin!»

Elise kietoi takkia tiukemmin ympärilleen ja käveli taas seinään päin kääntyneiden poikien ohi. »Tämä ei ole mikään pisoari», hän sanoi.

»Sori, oli vaan niin kiire. Ei tule toistumaan.»

Geir kiiruhti pitkin Schleppegrells gatea mietteisiinsä vaipuneena. Ei se niin mennyt, että jos oli kaksi miestä ja yksi nainen, naisen todennäköisyys tulla murhatuksi oli yhden suhde kahdeksaan. Las-kutoimitus oli huomattavasti monimutkaisempi. *Kaikki* oli aina monimutkaisempaa.

Geir oli ohittanut Romsdalsgatan, kun jokin sai hänet kääntymään. Viidenkymmenen metrin päässä hänen takanaan käveli mies. Hän ei ollut varma, mutta eikö tyyppi ollutkin sama, joka oli seissyt kadun toisella puolella katselemassa näyteikkunaa, kun hän oli tullut ulos Jealousy Barista? Hän kiihdytti askeleitaan ja jatkoi matkaansa itään päin, kohti Dælenengaa ja suklaatehdasta, kaduilla ei näkynyt ketään, ainoastaan bussi, joka oli ilmeisesti tullut etuajassa ja odotteli pysäkillä. Hän vilkaisi olan yli. Tyyppi oli siellä yhä, etäisyys heidän välillään ei ollut muuttunut. Geir pelkäsi tummaihoisia ihmisiä, oli aina pelännyt, mutta ei nähnyt miestä kunnolla. He olivat matkalla pois valkoisen väestön kansoittamista kortteleista kohti aluetta, missä oli enemmän tuettuja vuokra-asuntoja ja maahanmuuttajia. Geir näki oman kotitalonsa sadan metrin päässä. Mutta kun hän kääntyi, hän näki että mies oli pinkaissut juoksuun, ja ajatus siitä, että häntä seurasi joku Mogadishusta kotoisin oleva traumatisoitunut somali, sai hänet ottamaan jalat alleen. Geir ei ollut juossut vuosiin, ja joka kerta kun kantapäät tömähivät asvalttiin, hänen näkökenttänsä tärähti. Hän pääsi alaovelle, onnistui ensi yrittämällä työntämään avaimen lukkoon, syöksyi sisään ja kiskaisi painavan puuoven kiinni niin nopeasti kuin pystyi. Nojasi vasten oven kosteaa puista pintaa ja tunsi hengityksen vihlovan keuhkoissa ja maitohapon polttelevan reisiä. Hän kääntyi ja kurkisti ulos oven yläreunassa olevasta ikkunarudusta. Ketään ei näkynyt. Ehkä mies ei sittenkään ollut somali. Geiriä alkoi naurattaa. Miten ihmeessä sitä voi tulla näin säikyksi heti kun puhui vähän murhista. Mitä Elise olikaan sanonut siitä stalkkerista?

Geir oli edelleen hengästynyt, kun hän astui sisään omaan asuntoonsa. Hän haki jääkaapista oluen, huomasi että keittiön kadunpuoleinen ikkuna oli auki ja sulki sen. Sitten hän meni työhuoneeseensa.

Hän painoi tietokoneen näppäimistöä, ja 20-tuumainen näyttöruutu heräsi eloon.

Hän naputteli hakukenttään sanat »pornhub» ja »french». Selasi kuvia, kunnes löysi naisen jolla oli samanlainen kampaus ja samanväriset hiukset kuin Elisellä. Asunnossa oli ohuet seinät, joten hän kytki kuulokkeet tietokoneeseen ennen kuin tuplaklikkasi kuvaa, avasi housut ja laski ne alas polviin. Kuvan nainen muistutti Eliseä sen verran vähän, että Geir sulki silmänsä ja keskittyi kuuntelemaan voihkintaa koettaessaan kuvitella mielessään Elisen pienen, ankaran näköisen suun, ivallisen katseen ja yksinkertaisen mutta sitäkin seksikkäämmän puseron. Hän ei olisi ikinä voinut saada Eliseä. Ei ikinä. Ei mitenkään muuten kuin näin.

Yhtäkkiä Geir jähmettyi ja avasi silmänsä. Irrotti otteensa peniksestä samaan aikaan kun tunsi kylmää vetoa selkensä takaa. Oviaukosta, vaikka *tiesi* sulkeneensa oven huolellisesti. Hän kohotti kätensä ottaakseen kuulokkeet korviltaan tietoisena siitä, ettei mitään ollut enää tehtävissä.

Elise sulki oven turvaketjun, potkaisi kengät jalasta eteisen lattialle ja silitti tapansa mukaan sormellaan peilin viereen kiinnitettyä valokuvaa itsestään ja pienestä sukulaistytöstä Ingvildistä. Se oli rituaali jonka merkitystä hän ei tiennyt, hän tajusi vain, että se tyydytti jonkin syvälle juurtuneen inhimillisen tarpeen samalla tavalla kuin tarinat siitä, mitä meille tapahtuu kuoleman jälkeen. Hän meni olohuoneeseen ja heittäytyi pitkäkseen sohvalle pienessä mutta viihtyisässä ja ikiomassa kaksiossaan. Hän vilkaisi puhelinta. Tekstiviesti töistä, aikaista aamupalaveria oli siirretty myöhemmäksi. Hän ei ollut kertonut tänä iltana tapaamalleen miehelle, että työskenteli raikaustapauksiin erikoistuneena oikeusavustajana. Ja että miehen esittelemä tilasto, jonka mukaan miehet olivat suuremmassa vaarassa tulla murhatuiksi, kertoi vain puolet totuudesta. Silloin, kun motivaatio oli seksuaalinen, naisen todennäköisyys joutua henkirikoksen uhriksi oli nelinkertainen mieheen verrattuna. Se oli yksi syy siihen, miksi hän oli heti asunnon hankittuaan vaihtanut lukot ja asentanut oveen turvaketjun, epänorjalaisen lisävarusteen, jonka kanssa hän sähläsi edelleen aina kun yritti sulkea tai avata sitä.

Hän meni Tinderiin. Hän oli saanut kuittauksen kolmelta mieheltä, jotka hän oli pyyhkäissyt oikealle aiemmin illalla. Ah, juuri se oli Tinderissä kaikkien ihaninta. Ei miesten tapaaminen vaan tieto siitä, että he olivat jossain lähistöllä ja halusivat häntä. Sallisiko hän itselleen vielä viimeisen flirttiviestin, viimeisen virtuaalisen kolmen kimpan kahden tuntemattoman miehen kanssa ennen kuin tuhoaisi profiilinsa ja poistaisi sovelluksen kännykästään lopullisesti?

Ei. Hän tekisi sen nyt.

Hän meni asetuksiin, teki tarvittavat muutokset ja sai kysymyksen: haluatko *varmasti* poistaa tilisi?

Elise katsoi etusormeaan. Se tärisi. Herrajumala, oliko hän tullut riippuvaiseksi Tinderistä? Riippuvaiseksi siitä, että jossain oli joku, joka ei tiennyt kuka tai millainen hän oli mutta silti *joku*, joka halusi hänet omana itsenään. Tai ainakin sellaisena miltä hän näytti profiilikuvassaan. Oliko hän täysin riippuvainen vai vain vähän riippuvainen? Vastaus selviäisi varmaan, jos hän yksinkertaisesti poistaisi tilinsä nyt ja lupaisi olla kuukauden ilman Tinderiä. Yhden kuukauden, ja jos se ei onnistuisi, hän tietäisi että jokin oli pahasti pielessä. Tärisevä sormi lähestyi painiketta.

Entä jos hän olikin riippuvainen, mitä väliä? Kaikilla meistähän on tarve tuntea että meillä on joku, ja että me olemme jonkun. Hän oli lukenut, että vauvat saattoivat jopa kuolla elleivät saaneet tarvitsemaansa fyysistä läheisyyttä. Hän ei uskonut että väite oli totta, mutta toisaalta: mitä järkeä oli elää, jos eli vain itselleen, työlle joka näännytti hänet ja ystäville, joihin hän suoraan sanottuna piti yhteyttä ainoastaan velvollisuudentunnosta ja koska yksinäisyys pelotti häntä vielä enemmän kuin mitä hän kärsi heidän ikuisesta valituksestaan, jonka syynä olivat lapset tai aviomies tai vähintäänkin jommankumman puute. Ja ehkä hänen elämänsä mies oli Tinderissä juuri nyt? Ok, vielä viimeinen kerta. Ensimmäisen kuvan hän pyyhkäisi vasemmalle. Roskikseen, ei-haluttujen kasaan. Samoin toisen. Ja kolmannen.

Hänen ajatuksensa harhailivat. Hän oli ollut tilaisuudessa, jossa maan pahimpien väkivaltarikollisten kanssa tekemisissä ollut psykologi oli kertonut, että miesten tekemien henkirikosten yleisimpiä

motiiveita olivat seksi, raha ja valta ja naisten puolestaan mustasukkaisuus ja pelko.

Hän pysäytti vasemmalle pyyhkäisevän liikkeen. Kapeissa kasvoissa oli jotain hämääntä tuttua, vaikka kuva olikin pimeä ja vähän epätarkka. Niin oli käynyt ennenkin, Tinder paritti joskus ihmisiä, jotka kuuluivat samaan tuttavapiiriin. Tinderin mukaan mies oli vajaan kilometrin päässä, kenties jopa samassa korttelissa, mistä sen tiesi. Se, että kuva oli epätarkka, tarkoitti että mies ei ollut perehtynyt netistä löytyviin Tinder-ohjeisiin, mikä oli luonnollisesti plussaa. Esittelytekstinä oli vain »hei». Ei pienintäkään yritystä erottua joukosta. Ratkaisu ei ehkä ollut suorastaan kekseliäs, mutta se kieli itsevarmuudesta. Elise ainakin pitäisi ehdottomasti siitä, että joku mies tulisi bileissä sanomaan hänelle yksinkertaisesti »hei» vihjaten rauhallisella ja vakaalla katseellaan: »Haluatko mennä pidemmälle?»

Hän pyyhkäisi kuvan oikealle. Niihin, joista hän halusi tietää lisää.

Ja kuuli iPhonen iloisen kilahduksen, joka ilmoitti että pari oli löytynyt.

Geir hengitti kiivaasti nenän kautta.

Hän kiskaisi housut ylös ja käänsi tuolin hitaasti.

Tietokoneen näyttöruudun valossa hänen selkänsä takana olleesta henkilöstä näkyivät vain kädet ja yläruumis. Hän ei nähnyt kasvoja, ainoastaan kädet, jotka ojensivat hänelle jotain. Mustaa nahkaremmiä. Jonka päässä oli lenkki.

Henkilö astui lähemmäs, ja Geir perääntyi automaattisesti.

»Tiedätkö mitä inhoan vielä enemmän kuin sinua?» ääni kuis-kasi pimeydestä käsien puristaessa nahkaremmiä.

Geir nielaisi.

»Koiraa», ääni sanoi. »Sinun ääliökoiraasi, jota lupasit hoitaa ja viedä ulos. Ja joka paskoo keittiön lattialle, kun kukaan ei viitsi lenkittää sitä.»

Geir selvitti kurkkuaan. »Kaari hei...»

»Menkää ulos. Äläkä koske minuun, kun tulet nukkumaan.»

Geir otti remmin ja kaulapannan, ja ovi paiskautui kiinni.

Hän istui pimeässä ja sulki silmänsä.

Yhdeksän, hän ajatteli. Kaksi miestä ja yksi nainen, murha. Naisen todennäköisyys joutua uhriksi on yhden suhde yhdeksään, ei kahdeksaan.

Mehmet ajaa körötteli vanhalla BMW:llä pois keskustan kaduilta kohti Kjelsåsia, omakotitaloja, vuoristomaisemia ja raikkaampaa ilmaa. Hän kääntyi omalle rauhalliselle, nukkuvalle kotikadulleen. Huomasi mustan Audi R8:n pihalla autotallin edessä. Hän hidasti vauhtia. Harkitsi hetken, että painaisi kaasua ja jatkaisi matkaa. Mutta tiesi, että se vain lykkäisi sitä mikä oli tulossa. Toisaalta sitä hän juuri tarvitsi. Lykkäystä. Mutta Banks löytäisi hänet, ja kenties tämä oli paras mahdollinen ajankohta. Oli pimeää ja hiljaista, ei silminnäköisiä. Mehmet pysäköi autonsa jalkakäytävän reunaan. Avasi hansikaslokeron. Katsoi sitä, mikä hänellä oli ollut siellä jo monta päivää tällaisen tilanteen varalta. Hän työnsi sen takintaskuunsa ja veti henkeä. Sitten hän nousi autosta ja lähti kävelemään talolle päin.

Audin ovi avautui ja Danial Banks astui ulos. Mehmet oli tavannut hänet Pearl of India -ravintolassa ja tiesi, että pakistanilainen etunimi ja englantilainen sukunimi olivat todennäköisesti yhtä falskeja kuin miehen allekirjoitus niin kutsutussa lainasopimuksessa. Mutta setelit salkussa, jonka tämä oli työntänyt pöydän yli, olivat olleet aitoja.

Hiekka ratisi Mehmetin kenkien alla.

»Hieno talo», sanoi Danial Banks, joka nojaili R8:aan käsivarret ristissä. »Eikö se kelvannut pankille vakuudeksi?»

»Asun täällä vain vuokralla», Mehmet sanoi. »Kellarikerroksessa.»

»Sääli minun kannaltani», sanoi Banks. Hän oli paljon Mehmetiä pienempi muttei näyttänyt siltä puristellessaan puvuntakin alla pullistelevia hauksiaan. »Koska nyt me ei voida polttaa sitä niin että sinä pystyisit maksamaan velkasi vakuutusrahoista, vai mitä?»

»Ei voida ei.»

»Sääli myös sinun kannaltasi, koska se tarkoittaa, että minun on pakko käyttää kivuliaampia menetelmiä. Haluatko tietää mitä ne on?»

»Etkö sinä halua ensin tietää, pystynkö minä maksamaan?»

Banks pudisti päätään ja kaivoi jotain taskustaan. »Maksu erään-tyi kolme päivää sitten, ja minä nimenomaan painotin täsmälli-syyttä. Ja jotta niin sinä kuin kaikki muutkin, jotka ovat minulle velkaa, tietäisivät ettei myöhästelyä suvaita, minun on pakko rea-goida jokaiseen tapaukseen.» Hän piteli esinettä autotallin lampun valossa. Mehmet haukkoi henkeä.

»Ei mikään omaperäinen ratkaisu, tiedetään», Banks sanoi, kal-listi päätään ja katsoi katkaisupihtejä. »Mutta silti toimiva.»

»Mutta...»

»Saat valita sormen. Suurin osa valitsee vasemman käden pik-kusormen.»

Mehmet tunsi raivostuvansa. Hänen rintansa kohosi, kun hän veti keuhkot täyteen ilmaa. »Minulla on parempi ratkaisu, Banks.»

»On vai?»

»Tiedän, ettei se ole kovin omaperäinen», Mehmet sanoi ja työnsi kätensä oikeanpuoleiseen takintaskuun. Veti sieltä jotain ulos. Ojensi sitä Banksille pidellen sitä molemmin käsin. »Mutta se on silti toimiva.»

Banks tuijotti häntä yllättyneenä. Ja nyökkäsi hitaasti.

»Totta puhut», Banks sanoi, nappasi Mehmetin ojentaman sete-linipun ja otti kuminauhan sen ympäriltä.

»Siinä on kaikki mitä olen velkaa korkoineen, kruunun tarkkuu-della», Mehmet sanoi. »Mutta laske pois, jos haluat.»

Pling.

Tinder-match.

Puhelimesta kuuluva voitonriemuinen ääni, kun joku, jonka kuvan sinä olet pyyhkäissyt oikealle, pyyhkäisee *sinun* kuvasi oikealle.

Elisen päätä huimasi, sydän hakkasi rinnassa.

Hän tiesi, että Tinderin merkkiäänä aiheutti usein sentyyppisiä reaktioita: kiihtymystä, jonka seurauksena pulssi kohosi. Elimis-töön vapautuu onnellisuushormoneja, joista voi tulla riippuvai-seksi. Mutta hänen sydämensä ei hakannut sen takia. Vaan siksi, että ääni ei ollut kuulunut hänen omasta puhelimestaan.

Mutta se oli kuulunut samalla hetkellä kun hän oli pyyhkäissyt kuvan oikealle. Kuvan henkilöstä, joka oli Tinderin mukaan vajaan kilometrin päässä hänestä.

Hän tuijotti makuuhuoneen ovea. Ja nielaisi.

Äänen oli täytynyt kuulua jostain naapuriasunnosta. Talossa asui paljon sinkkuja, paljon potentiaalisia Tinderin käyttäjiä. Ja nyt oli aivan hiljaista, jopa alakerrassa, missä oli ollut bileet aiemmin illalla, kun hän oli lähtenyt ulos. Mutta on vain yksi tapa, jolla kuvitellusta hirviöstä voi päästä eroon: katsoa.

Elise nousi sohvalta ja käveli neljän askeleen matkan makuuhuoneen ovelle. Pysähtyi empimään. Hänen mielessään pyöri pari raiskaustapausta, joita hän oli ollut mukana hoitamassa.

Sitten hän keräsi rohkeutensa ja avasi oven.

Hän jähmettyi kynnykselle ja jäi haukkomaan henkeään. Ilma oli yhtäkkiä loppunut. Ainakaan hän ei kyennyt vetämään sitä keuhkoihinsa.

Lukulamppu paloi, ja hänen katseensa osui ensimmäisenä sängyn päädyn yli töröttävien cowboybootsien pohjiin. Sitten hän näki farkut ja pitkät jalat, jotka olivat ristissä. Sängyssä makaava mies näytti samalta kuin kuvassakin, pimeältä, aavistuksen epä-tarkalta. Mutta hän oli avannut paitansa niin että rintakehä oli paljaana. Ja rintaan oli piirretty tai tatuoitu kasvot. Elisen katse pysähtyi niihin. Ne olivat väentyneet mykkään huutoon aivan kuin ne olisivat olleet vankina ja yrittäneet päästä vapaaksi. Myöskään Elise ei saanut ääntä kurkustaan.

Kun sängyssä makaava mies nosti katseensa, kännykän valo osui hänen kasvoihinsa.

»Vihdoinkin me tapasimme taas, Elise», hän kuiskasi.

Kuullessaan miehen äänen Elise ymmärsi, miksi profiilikuva oli näyttänyt tutulta. Hiustenväri oli muuttunut. Ja kasvoja oli ilmeisesti leikelty, tikkien jättämät arvet erottuivat yhä.

Miehen käsi nousi, ja hän pani jotain suuhunsa.

Elise tuijotti ja hivuttautui samalla taaksepäin. Sitten hän kääntyi ja veti keuhkot täyteen ilmaa tietäen, että se pitäisi käyttää juoksemiseen, ei huutamiseen. Ulko-ovi oli vain viiden, korkeintaan kuuden askeleen päässä. Sänky natisi, mutta hän oli lähempänä.

Jos hän onnistuisi pakenemaan porraskäytävään, hän voisi huutaa, ja joku tulisi auttamaan. Hän oli eteisessä, sitten ulko-ovella, hän painoi kahvan alas ja työnsi, mutta ovi avautui vain raolleen. Turvaketju. Hän veti oven kiinni ja tarttui ketjuun, mutta kaikki kävi liian hitaasti, kuin painajaisessa, ja hän tiesi ettei ehtisi. Hänen suunsa päälle painettiin jotain, ja häntä kiskottiin pois ovelta. Epätoivoissaan hän kurotti kätensä turvalenkin yli ulos ovenraosta, tarrasi karmiin, yritti huutaa, mutta iso nikotiininhajuinen käsi painoi suuta tiukasti. Lopulta hänen otteensa lipesi, ja ovi vedettiin kiinni. Ääni kuiskasi hänen korvaansa: »Etkö pitänyt minusta? Sinäkään et näytä yhtä hyvältä kuin profiilikuvassa, baby. Meidän täytyy vain tutustua paremmin, me ei oikein ehditty silloin v-viimeksi.»

Ääni. Ja lievä änkytys viimeisessä sanassa. Hän oli kuullut sen kerran aiemminkin. Hän yritti potkia ja rimpuilla, mutta hänestä tuntui kuin hän olisi ollut ruuvipenkissä. Mies kiskoi hänet peilin eteen. Laski päänsä hänen olkapäälleen.

»Ei se johtunut sinusta, Elise, että minut tuomittiin, todisteet olivat kiistattomat. En tullut tänne siksi. Uskotko jos sanon, että tämä oli pelkkää onnekasta sattumaa?» Sitten mies virnisti. Elise tuijotti hänen suutaan. Tekohampaat näyttivät metallisilta, ne olivat ruosteiset, mustaksi maalatut ja terävät, ihan kuin suuhun olisi työnnetty ansarauta.

Suusta kuului vaimeaa kitinää, kun mies avasi sen. Ilmeisesti hampaat olivat jousitetut.

Elisen mieleen muistui tapauksen yksityiskohtia. Rikospaikalta otettuja valokuvia. Ja hän tiesi, että hän kuolisi pian.

Sitten mies puraisi.

Elise Hermansen yritti huutaa miehen käden alta, kun hän näki veren suihkuavan kaulastaan.

Mies kohotti päätään. Katsoi itseään peilistä. Kulmakarvat, otsatukka ja leuka olivat veressä.

»Tämä on paras mahdollinen m-match, baby», hän kuiskasi. Ja puraisi uudestaan.

Eliseä pyörrytti. Mies ei puristanut enää yhtä kovaa, se ei ollut tarpeen, sillä Elisen ruumiiseen levisi lamaanuttava kylmyys, ennen kokematon pimeys, joka laskeutui hänen ylleen ja tunkeutui

hänen sisälleen. Hän onnistui vapauttamaan kätensä ja ojensi sen kohti peilin vieressä olevaa valokuvaa. Yritti koskettaa sitä, mutta sormenpäät eivät aivan ulottuneet.

Paras. Ja pahin. Nesbø.

Kun nettideittisi ei olekaan elokuvien ensirakastaja vaan pahin – ja viimeinen – painajaisesi.

Oslossa liikkuu jälleen sarjamurhaaja. Vaikuttaa siltä, että murhaajalla on jano. Että hänellä on vampyyrin tavat.

Katrine Brattin johtaman ryhmän tehtävä on vaikea, niin vaikea, että lopulta on soitettava eräälle poliisikorkeakoulun opettajalle, Harry Holelle. Legendaarinen poliisi on vastahakoinen, mutta lopulta kiusaus vie aina voiton: Harry palaa rikospaikalle.

Jo Nesbø on kirjoittanut trillerin, jota on vaikea laskea käsistään.

Se vie mukanaan maailmaansa, jossa valo on useimmiten vain silkkaa kangastusta. Pimeyden ytimeen.

JOHNNY
Kniga

9 789510 423585

84.2 ISBN 978-951-0-42358-5

#kirja
WWW.KIRJA.FI